
Ordinace v divočině

Vítr zeslábl a noční vzduch byl chladný. Z krčmy vycházelo světlo a smích. Lea se cítila vyčerpaná, přes-to si cestou do svého pokoje zašla, aby si koupila telefonní kartu. Od rána, kdy platila na letišti taxikáři, jí v kapse zbyly drobné. Tábor ani staveniště nebyly pokryty signálem, neboť se nacházely daleko od sítí mobilních vysílačů. Kartu si opatřila kvůli vědomí, že si v případě potřeby může zavolat domů.

Dveře do její ložnice slabě osvětlovalo nouzové světlo. Šátrala po klíči. Nemohla se dočkat, až si vybalí, dá si teplou sprchu a zaleze do postele. Při pomýšlení na spánek málem nahlas zasténala. Otevřela dveře a nahmatala vypínač.

Místnost byla cítit novotou; vymalováním a čerstvě položeným kobercem. Rozhlížela se. Malý prostor obsahoval po pravé ruce jedno lůžko u zdi a skříň s dvoukřídlovými dveřmi; její bok byl zarovnaný s okrajem postele. Na levé straně pokoje stál stolek, nad ním visela polička. Pod stolkem byla zastrčena židle. Vedle se krčila barová chladnička a nad ní byl ke stěně připevněn malý televizor s plochou obrazovkou. Vnitřní dveře vedly do samostatné malé koupelny. Okno mezi lůžkem a stolkem zakrýval tlustý závěs. Nad oknem se tísnila malá dělená chladicí klimatizační jednotka.

Lea nakoukla do koupelny. Blyštela se čistotou, sprchový závěs byl nový, přes otočné rameno byly přehozeny složené vyžehlené ručníky. Po předchozím nocležníkovi ani stopy. Lea se posadila na postel a několikrát se zhoupla. Matrace byla pevná, ale pohodlná, prostěradlo i povlaky na prošívanou deku a dva polštáře tmavozelené. Bezva! A náhle jí to trklo: zavazadla nikde!

Vyskočila na nohy, srdce se jí rozbušilo. Kde má sakra kufr? Nemluvě o plátěné tašce, peněženke, telefonu, iPadu...

„Do prdele!“ zaklela a otočila se kolem své osy. Jako kdyby věci zapomněla přesně v místě, kde zrovna stála. Vyběhla ze dveří, i když netušila, kam se má obrátit. Vtom zahlédla v kancelářské budově světlo.

Vtrhla dovnitř. Alex zvedl oči od obrazovky počítače. Pokusila se zaplašit rostoucí paniku. Do očí se jí draly slzy vyplývající z rozčarování a vyčerpání.

„Leo?“

„Zavazadla...“ Na víc se nezmohla.

„Aha, vaše osobní věci. Dopoledne jsem se o ně vepředu málem přerazil. Odnesl jsem je spolu se svými. A okamžitě mi to vypadlo z hlavy.“

Oddechla si tak mocně, jako když praskne balon. Ramena jí poklesla a spodní částí dlaní si mnula oči.

„Mrzí mě, že jsem si na to nevpomněl dřív,“ omluvil se Alex.

Zvedla ruku a zavrtěla hlavou. „To nic. Hlavně že se věci našly. Když jsem je postrádala v pokoji...“

Stáli tak blízko u sebe, že cítila, jak z jeho těla sálá teplo a jak se mísí prach s potem. V jeho tváři se zračila nelíčená obava. Sebrala se a pokusila se o úsměv. „Díky. A taky za to, že jste je dopoledne uklidil někam, kde jsou v bezpečí. V tom zmatku a rozčilení...“

„Jo, došlo jaksi k nedorozumění.“

Její úsměv se rozšířil, a když kmitl po tváři i jemu, něco se v ní hnulo. Nemýlila se. Když se uvolnil, koukalo se na něj příjemně.

„Pokoj mám hned vedle vašeho.“ Strčil ruku do kapsy u džínů a vytáhl z ní svazek klíčů. Jeden svlékl z kroužku a podal jí ho. „Zavazadla máte hned za dveřmi.“

Uvítala, že když si od něj klíč brala, dal si stejný pozor jako ona, aby se nedotkli jeden druhého.

„Za moment vám ho přinesu zpátky.“ Teplý kov tiskla v dlani.

„Není třeba. Nechte klíč ve dveřích. Už se tady dlouho nezdržím.“

Když odemkla dveře do jeho pokoje a rozsvítila světlo, nemohla přehlédnout detaily, které o jeho obyvateli leccos vypovídaly. Na policiče měl naštosované časopisy a několik románů. Autoři Peter Temple a Garry Disher naznačovali, že má rád australské detektivky. Na posteli ležela rozevřená a napůl vybalená plátěná sportovní taška, přes opěradlo židle byla přehozena prošíváná bunda s kapucí lemovanou kožešinou a zpod stolu vykukovaly pracovní boty.

Na stole stála vedle notebooku tenkého skoro jako oplatka fotografie v rámečku. Lea se zarazila. Odolala nutkání přikročit blíž, vzít rámeček do ruky a prohlédnout si oba stejně hezké kluky detailně. Odhadovala, že jim může

být kolem čtrnácti let. A měli stejně nápadné modré oči jako Alex. Polkla a přehodila si svou plátěnou tašku přes rameno.

Aniž odvrátila zrak od fotky, couvla o krok a uchopila držadlo kufru. Jsou to jeho synové? Ovšem že ano. Proč by jinak měl fotku dvou chlapců v rámečku na stole, přesně tam, kam se podívá každé ráno, hned jak otevře oči?

Připadala si tam jako vetřelec. O krok popotáhla kufr směrem k prahu a zaklela, protože se jím praštila do holení. Potom zhasla světlo, zavřela za sebou, zamkla a klíč nechala v zámku, jak jí Alex řekl.

Po teplé sprše ležela v posteli sice utahaná, přesto s očima dokořán. Snažila se vybavit si, jestli na stole ležely další fotky. Třeba momentka nebo portrét ženy, matky těch dvojčat, Alexovy manželky. Nepochybovala, že je ženatý a má nádhernou ženu. Zavřela oči, poslouchala nezřetelné rachocení generátoru a občasný tlumený výbuch smíchu z odlehlého výčepu. Až nakonec upadla do spánku. Spala teprve chvíli, když ji probudilo cvaknutí kliky a zaklapnutí sousedních dveří.

O půl šesté ráno šla Lea přes prostranství mezi objekty do jídelny. I když měla boty s ocelovou špičkou už několik měsíců, pořád ještě byly tuhé a neforemné; prsty ji v nich tlačily a měla dojem, že i kdyby je nosila bůhvíjak dlouho, stejně by je nerozchodila. Vysoko nad hlavou se mihotaly hvězdy. Světlejší pruh oblohy na obzoru byl předzvěstí svítání. Vzduch byl chladný a osvěžený rosou. Lea si moment před rozbřeskem vychutnala tím, že se zastavila a několikrát pomalu zhluboka nadechla.

„Dobré ráno, Leo,“ uslyšela za zády hlas ochraptělý spánkem. Ohlédla se a spatřila Jasona Robertse. I on mířil na snídani.

„Dal bych nevímco za kafe; nebo klidně za dvě,“ prohodil, zívá a zastrčil si podolek košile do kalhot. „Trochu jsem to přehnal s pivem a moc jsem toho nenaspal.“

„Hlavně abyste nemusel na ranní poradě dýchat do trubičky.“

Jason se zakřivil, a jak kráčeli bok po boku, dloubl do ní loktem. „Žádný strach, budu v pohodě. Jako vždycky.“

Obrátila oči v sloup a přidala do kroku, aby došla ke dveřím do jídelny dřív než on. Jinak by si s největší pravděpodobností nenechal ujít příležitost podržet jí dveře, jak to vyžaduje bonton. Když pracovala na větrné farmě,

podobném pracovišti, kde silně převažuje mužská pracovní síla, naučila se vyhýbat situacím, které volaly po tom, aby se jí muži dvořili. Pro jedny byla ohleduplnost součástí vybraného chování, pro druhé ne a třetí skupina byla pokaždé na rozpacích, protože nevěděli, jak se zachovat.

Uvnitř bylo příjemně, vzduch byl prosycený vůní smažených vajíček se slaninou, kávou a toasty. Lei se sbíhaly sliny. Vzala si talíř, nabrala si jídlo a zasunula dva krajíčky chleba do velkého topinkovače vedle vodní lázně.

„Taky si dám pár krajíčků,“ promluvil na ni Jason, když si za ni stoupl do fronty. Natáhl ruku pro talíř. „Vezmu příbory a najdu pro nás místo.“

Teprve teď se rozhlédla po zaplněné jídelně. „Dobře,“ souhlasila.

Snídaně byla dobrá a jídla dostatek. U stolů se moc nekonverzovalo. Lidé se skláněli nad naloženým talířem a hrnkem kávy, z které se ještě kouřilo. Pomocná síla v kuchyni měla co dělat, aby stačila na podnosy z nerezavějící oceli doplňovat vejce se slaninou a fazole.

Ben jí den předtím vysvětlil, že je v táboře neustále pět zaměstnanců: kuchařka, údržbář, správce a dvě pomocné síly, jak se jim říkalo. Byly to uklízečky a pradelny. Kromě toho vypomáhaly v kuchyni, kde se střídaly v přípravě snídaně.

„Břejtro, krasavice,“ pozdravil ji Frank Ballard a pohotově vklouzl na uprázdňenou židli naproti Lei. Šklebil se od ucha k uchu.

Zatnula zuby. „Dobré ráno, Franku.“

Jason se pochichtával s pusou plnou rozžvýkané topinky. „Ježkovy zraky, Franku, na chvíli jsem si myslel, že mluvíš na mě.“

Lea si soustředěně mazala druhou topinku arašídovým máslem.

„Zabalím si oběd,“ řekl Jason a naskládal špinavé nádobí na sebe. „Abyste věděla, Leo, když budete přes den v terénu, je potřeba si vzít ráno jídlo s sebou.“

„Jo, Ben mě o tom včera informoval. Dnes dopoledne budu pryč, ale mám v plánu se vrátit ještě před obědem.“

„No dobře.“ Jason zvedl špinavé nádobí. „Uvidíme se pozdějc, krasavice,“ vyslovil s důrazem na posledním slově, mrkl na Franka a plácl ho po rameni.

„To by se ti líbilo, vid,“ rýpl si do něj Frank a hezký obličej mu zhyzdil kyselý výraz. Jason se zasmál a zašel do výdejny, kde měli dělníci připravené bochníky chleba, porce másla a různé náplně do sendvičů, aby si mohli v terénu udělat studený oběd. Na jednom konci byla obrovská role potravi-

nové fólie a hromádka papírových sáčků a vedle plastové dózy, ve kterých si nosili čerstvé ovoce.

„Vyspala jste se dobře?“ navazoval Frank rozhovor.

„Hm, ano, díky. Pokoje jsou moc útulné.“

Frank zvedl obočí a pustil se do vajec se slaninou. Když Lea dojedla to-pinky, navršila na sebe talíře a vstala.

„Zatím nashle.“

„Zajděte večír do hospůdky. Zaplatím vám pití.“

„Díky,“ odpověděla, „to je od vás laskavé. Ale jestli bude dnešek stejně náročný jako včerejšek, tak budu zase potřebovat brzo do postele.“

Z jeho tváře se vytratila vřelost. „Třeba někdy jindy,“ dělal si naději.

„Možná.“

Vzala špinavé nádoby a položila ho na vozík. Letmo se rozhlédla po kan-týně a přesvědčila se, že tam Alex není. Buďto zaspal, nebo snídani vynechal, anebo již seděl v kanceláři. Tipla si poslední možnost.

„Už jste odemkla cisternu?“ zavolal na ni Ben, když zamířila k východu.

„Chlapi budou chtít dotankovat.“

„Jdu na to,“ ujistila ho a zamávala na něj svazkem klíčů. Večer předtím obhlížela cisternu ze všech stran, aby ji nic nezaskočilo.

Stavila se u ní cestou na večeri a musela si svítit baterkou, protože už byla tma. Nechtěla hned první ráno budit dojem, že nemá přehled, co kde je.

Ve frontě již čekala čtyři vozidla. Jak šla odemknout bránu, mávnutím dala řidičům znamení.

Rukavice, napadlo ji, když nešikovně zápolila s velkým visacím zámekem. Musím si sehnat pracovní rukavice, jinak budu mít za chvíli ruce mozolnaté jako Phil Landry.

Potom vešla zadním vchodem do kancelářské budovy. Phil zrovna stál u vařiče vody a dělal si kávu. Umaštěné vlasy měl přilepené ke kůži a byla z něj cítit laciná voda po holení.

„Dobré ráno,“ pozdravil hlasem zhrublým po prvních cigaretách dne.

„Dobré ráno, Phile.“

„Jestli chcete kafe, tak už je. Jako první věc uklízečka vždycky zapíná vařič vody.“

Sotva Lein hlas zaslechla Dee, hned se objevila na prahu kanceláře do-davatele. Phil otevřel barovou chladničku pod pracovní plochou kuchyňské linky.

„Došlo mlíko,“ zavrčel. Lea přešla k šedé skříni u protější stěny a podala mu tetrapakovou krabici s trvanlivým mlékem. Dee se na ni dívala ode dveří nevraživě.

„Dee, dobré ráno,“ usmála se na ni Lea. „Neviděla jsem vás včera na večeri ani dnes na snídani.“

Dee mrkla na Phila, začervenala se a raději zmizela v kanceláři za svými zády. Phil zakašlal a míchal kafe tak vehementně, až ho nad dřezem rozlil.

Jakmile Lea vešla do své kanceláře, Alex zvedl obočí: „Neříkejte mi, že jste hned takhle po ránu rozčilila Dee?“

„Kdo? Já?“

Okamžitě se zase věnoval obrazovce počítače, ale Lei neuniklo, že mu cukají koutky úst. Žuchla sebou na židli, zapnula počítač a dala vytisknout papíry, které potřebovala k prohlídce Ballardova bagru. Z nějakého absurdního důvodu měla nutkání se usmívat už jen proto, že dokázala Alexe rozesmát.